

ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu ve složení: JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Vladimír Veselý, Mgr. MUDr. Radan Kuča, JUDr. Jindřich Psutka, JUDr. Gabriela Vilímková a Mgr. Martina Douchová, projednal dne 25. 9. 2012 návrh na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudních exekutorů ze dne 22. 3. 2012 podaný **ministrem spravedlnosti JUDr. Jiřím Pospíšilem**, proti **JUDr. J. G.**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Praha 6, se sídlem Praha 6, Bělohorská 270/17, zast. JUDr. Tomášem Jírou, advokátem se sídlem Tychonova 44/3, Praha 6,

t a k t o :

Kárné řízení pro skutek spočívající v tom, že v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 025 EX 4825/07 soudní exekutor postihl mimo jiné rovněž nemovitosti, přestože mu bylo známo, že tyto nejsou ve vlastnictví povinného V. Š., ale ve vlastnictví dcery povinného L. Š. proti

kárně obviněnému soudnímu exekutorovi
JUDr. J. G.,
Exekutorský úřad Praha 6, Bělohorská 270/17, Praha

s e podle ust. § 188 odst. 2 trestního řádu ve spojení s ust. § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu *per analogiám* ust. § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

z a s t a v u j e,

neboť kárné opatření, ke kterému může kárné stíhání vést, je zcela bez významu vedle kárného opatření, které již bylo kárně obviněnému za kárné provinění uloženo.

O d ů v o d n ě n í :

Kárnou žalobu podal kárný žalobce u Nejvyššího správního soudu, jakožto kárného soudu ve smyslu ust. § 3 zák. č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, dne 27. 3. 2012, a to pro skutek spočívající v tom, že soudní exekutor vydal dne 23. 1. 2009, pod čj. 025 EX 4825/07-50 a dne 19. 11. 2010 pod čj. 025 EX 4825/07-72 exekuční příkazy, kterými rozhodl o provedení exekuce, mimo jiné prodejem nemovitostí v kárném návrhu specifikovaných, přestože mu bylo známo, že tyto nejsou ve vlastnictví povinného V. Š., ale ve vlastnictví dcery povinného paní L. Š., a do dne podání žaloby tyto nemovitosti uvedeným exekučním neoprávněně blokuje; tím dle kárně obviněného závažně porušil ust. § 66 odst. 2 exekučního řádu ve spojení s ust. § 36 odst. 3 a ust. § 2 exekučního řádu. Za uvedené kárné provinění navrhuje kárný žalobce uložení kárného opatření ve formě pokuty ve výši 100 000 Kč.

Kárná žaloba byla podána na základě stížnosti na postup kárně obviněného, podané stěžovatelem, který byl zástavním věřitelem paní L. Š., neboť soudní exekutor postihl exekučními příkazy majetek, který dle výpisu z katastru nemovitostí nebyl ve vlastnictví povinného, ale ve vlastnictví jeho dcery L. Š.; tyto nemovitosti nabyla dcera povinného darovací smlouvou, která byla uzavřena s povinným; tento právní úkon byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 5. 2008, čj. 8 C 264/2007-23, prohlášen za neúčinný vůči Ing. Z. Š., v exekučním řízení v postavení oprávněné.

Dne 22. 10. 2010 byl kárně obviněný vyzván, aby exekuční příkaz ze dne 23. 1. 2009, čj. 025 Ex 4825/07-50, v části postihující nemovitosti osoby odlišné od povinného zrušil; dne 18. 11. 2010 kárně obviněný odpověděl stěžovateli s tím, že svůj postup považuje za správný. Dne 5. 11. 2010 exekutorská koncipientka kárně obviněného vydala exekuční příkaz čj. 025 Ex 4825/07-67, kterým předmětný exekuční příkaz opravila, a to tak, že u nemovitosti ve vlastnictví L. Š. výslovně uvedla, že se jedná o provedení exekuce prodejem nemovitostí nelézajících se v majetku dcery povinného, a to v souladu s pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4, ze dne 28. 5. 2008. V odůvodnění usnesení uvedla, že s ohledem na vyslovení neúčinnosti darovací smlouvy uzavřené mezi povinným a jeho dcerou, je tento úkon vůči oprávněné neúčinný a na předmětné nemovitosti se tak hledí jako by byly stále v majetku povinného, byť jsou nadále v majetku L. Š. Soudní exekutor dále vydal další exekuční příkaz čj. 025 Ex 4825/07-72, dne 19. 11. 2010, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem dalších nemovitostí ve vlastnictví dcery povinného.

Kárný žalobce viní soudního exekutora z porušení ust. § 66 odst. 2 exekučního řádu, podle kterého lze k provedení exekuce prodejem nemovitosti povinného přistoupit, jen jestliže bude listinami vydanými nebo ověřenými státními orgány doloženo, že nemovitost je ve vlastnictví povinného; tato podmínka nebyla v daném případě splněna,

když výpisem z katastru nemovitostí bylo doloženo, že exekučními příkazy postižené nemovitosti nebyly ve vlastnictví povinného. Skutečnost, že oprávněná napadla převod předmětných nemovitostí z povinného na dceru povinného žalobou na neúčinnost a s ní byla úspěšná, nemá vliv na osobu vlastníka předmětných nemovitostí. Jediný důsledek vyslovení neúčinnosti je ten, že věřitel (oprávněný) může požadovat uspokojení své pohledávky z toho, co odporovatelným právním úkonem ušlo z dlužníkovu majetku (§ 42a odst. 4 občanského zákoníku). Uvedené znamená, že rozhodnutí soudu, kterým bylo vyhověno žalobě, představuje podklad k tomu, aby se oprávněná mohla domáhat nařízením exekuce postižení toho, co odporovatelným úkonem ušlo z dlužníkovu majetku, a to nikoli proti dlužníku, ale vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn. Oprávněná se tudíž může domáhat uspokojení pohledávky podáním návrhu na nařízení exekuce proti dceři povinného; soudní exekutor však nemůže tento majetek, který není ve vlastnictví povinného postihovat, a to ani zajišťovat, v rámci řízení vedeném proti povinnému, když žádný právní předpis mu takový postup neumožňuje. Kompetence v oblasti „předběžného zajišťování“ nebyly soudním exekutorům nikdy svěřeny. Oprávněná má zákonné prostředky k tomu, jak se v nastalé situaci bránit, např. využitím institutu návrhu na předběžné opatření; tyto však v žádném případě nelze nahrazovat participací soudního exekutora, která je v rozporu s ust. § 66 odst. 2 exekučního řádu. Kárný žalobce rovněž poukazuje na to, že stěžovatel (zástavní věřitel) několikrát písemně vyzval kárně obviněného a na jeho nesprávný postup jej upozornil, současně argumentoval relevantní judikaturou Nejvyššího soudu, konkr. rozsudky sp. zn. 20 Cdo 1789/2007, 2 Cdon 1703/96, 20 Cdo 3610/2008; plné texty cit. rozhodnutí měl kárně obviněný založeny ve spise, není tedy pochyb o tom, že s nimi byl obeznámen.

Kárný senát při předběžném projednání kárného návrhu dle § 187 trestního řádu shledal důvody pro postup dle ust § 188 odst. 2 trestního řádu (per analogiam § 25 zákona č. 7/2002 Sb.).

Podle cit. ustanovení může soud trestní stíhání zastavit, jsou-li dány okolnosti uvedené v ust. § 172 odst. 2 trestního řádu. Kárný senát dospěl k závěru, že případné kárné opatření, k němuž by mohlo kárné řízení ve věci kárného návrhu v dané věci vést, by bylo zcela bez významu vedle kárného opatření, které bylo kárně obviněnému soudnímu exekutorovi již v bezprostřední době uloženo, a to konkr. rozhodnutím kárného senátu ze dne 25. 6. 2012, č. j. 15 Kse 11/2011 - 60, kterým byla kárně obviněnému soudnímu exekutorovi uložena pokuta ve výši 350 000 Kč.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti kárný senát dospěl k závěru, že s ohledem na povahu kárného provinění, pro které je nyní kárná žaloba podána, jde o jednání v rámci typového stupně škodlivosti kárných provinění (zejména ve srovnání s kárným proviněním, pro něž již byl soudní exekutor postižen) zcela evidentně výrazně méně závažné, přitom kárné opatření, k němuž může kárné stíhání vést, by bylo vzhledem ke kárnému opatření, které již soudnímu exekutorovi bylo v bezprostřední době uloženo, zcela bez významu.

Případy, kdy lze kárné řízení zastavit, explicitně upravuje ust. § 19 odst. 4 ve spojení s ust. § 14 zákona č. 7/2002 Sb.; bez ústního jednání se řízení zastaví, byl-li návrh podán opožděně nebo byl-li vzat zpět, pokud zanikl výkon exekutorského úřadu, anebo pokud

zanikla odpovědnost soudního exekutora za kárné provinění. Jiné situace, pro které by bylo lze kárné řízení zastavit, zákon č. 7/ 2002 Sb. nepresumuje. V daných souvislostech je ovšem nutno dále připomenout ust. § 25 zákona č. 7/2002 Sb., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak nebo *nevyplývá-li z povahy věci něco jiného*, v kárném řízení se přiměřeně použijí ustanovení trestního řádu. Vzhledem k tomu, že situaci, která nyní v řízení vyvstala, tzn., že poté, kdy soudní exekutor byl již v době bezprostřední potrestán, a to trestem zásadně přísnějším, než který by připadal v úvahu ve věci nyní předložené, zákon č. 7/2002 Sb., nepředvídá, dospěl kárný senát k závěru, že je naplněna dikce ust. § 25 cit. zákona a zjevně právě z povahy věci jsou dány důvody pro použití ustanovení trestního řádu, která takovou situaci řeší.

Kárný senát proto po předběžném projednání žaloby v souladu s ust. § 187 trestního řádu v neveřejném zasedání dospěl k závěru, že je dán důvod pro uplatnění postupu dle ust. § 188 odst. 2 trestního řádu za použití ust. § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu a kárné řízení lze zastavit, aniž by bylo nařizováno jednání, neboť kárné opatření, k němuž může kárné řízení vést, by bylo zcela bez významu vedle kárného opatření, které již v bezprostřední době bylo kárně obviněnému uloženo.

Se zřetelem k uvedeným skutečnostem kárný senát podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu per analogiam ust. § 25 zák. č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárné řízení pro shora popsany skutek zastavil.

P o u č e n í: Opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 25. září 2012

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně kárného senátu